

Sem osmi dan

Minka
Korenčan

PRIDI Pridi,
dokler še
s soncem
vstajam
in se z rokami
dotikam zvezd,
dokler si
pred ogledalom smrti
še ogledujem življenje –
ko dnevi odpadajo
v večno molčanje
so svetlejši
od človeških besed –
pridi,
dokler v ogledalu smrti
še iščem tvoj obraz,
dokler te še nosim
na rokah srca.

PRIDI Pridi ves sam
VES SAM skozi zarjo
moje smrti –

poglej luč
 rdečih cvetov
 sklonjeno
 nad deročo reko,
 poglej lesk
 ognjenih in črnih
 odsevov,
 gora vabi
 v kamnu molka,
 nihče ni našel
 vaze skrivnosti,
 nihče se ni dotaknil
 mojih besed,
 vse dlani neba
 so zaprte
 v belo popje –
 pridi ves sam
 skozi zarjo
 moje smrti.

JE SONCE
 DOZORELO

Je sonce dozorelo
 v temnem listju,
 je praprot mi nastlala
 pot domov –
 kdaj spet se snideva
 v razkošju časa
 na tihi stezi –
 že zdavnaj je zasuta
 sled želja,
 že sij noči ugaša,
 na licu mi trohni
 pomlad –
 kdaj prideš tih in nem
 v dvorec moje smrti –
 je sonce dozorelo
 v temnem listju,
 je praprot mi nastlala
 pot domov.

SEM Sem
OSMI DAN osmi dan
cvetočega tedna,
sem
slutnja
na pragu dneva,
ki ga še nikoli
ni bilo –
kdo raztresa
zlato žalost
na moja ramena,
kdo zakriva
tihoto
mojega čela,
ko rože na njem
venejo,
kam naj obrnem
svoj obraz
z blede poltjo
smrti,
komu
naj iztrgam
svojo misel
in rojstvo
svojih besed –
sem obala,
ki je ne doseže
luč valov,
sem bolečina,
ki v brazde časa
riše
osmi dan.

JAZ GREM Jaz grem –
iti,
se pravi
hoditi
skozi bližino
v daljave,
skozi daljave

v bližino
 neskončnega
 in obstati
 zamaknjen
 pred lepoto
 teme,
 pred temo
 lepote,
 pred svetlobo
 luči,
 pred lučjo,
 svetlobe –
 iti,
 se pravi
 večno ljubiti –
 jaz grem.

V SEBI In besede
 POJEM odhajajo
 v tiha
 molčanja,
 vame sije
 čista luč,
 sem
 kakor pot
 v tihoto gozdov,
 sem
 kakor perut ptice
 na odprtem nebu,
 sem
 kakor otok
 sredi daljnih
 valov,
 noč ne zastira
 blestečih podob,
 vihar ne razjeda
 srca,
 v sebi počivam,
 v sebi pojem.

KAM Ptice
molčijo,
zavese neba
so polne senc,
noč sega
do noči –
kam naj obrnem
svoj obraz
ob tej pozni
uri?

VRNÍVA SE Mir iz noči,
čista tišina,
kot bi oljenko
privijala
roka ljubezni –
sprehodiva se,
dohitiva življenje,
povzpniva se
do reke na nebu,
iz mraka narediva
svetlobo,
prislunhiva rojstvu
in v lahnih oblačilih
prehodiva čas –
ne vem kako zemlja
sprejema umrle,
vrniva se,
vrniva se.